

Iz mladih peres . . .

(Prispevki „Zvončkarjev“.)

V Milančkovih šolskih torbici.

1. pogovor.

Knjiga, zvezek in svinčnik.

Knjiga: Joj, joj, kako sem nesrečna! Ta Milanček je pravcati nepridiprav. Taka sem, da me že skoro ni poznati. Zamazana, razcefrana, ušesa imam pa že kakor oslovska.

Zvezek: Jaz, jaz šele! Ves sem počelčan in popackan. Milanček tako praska po meni, kakor bi pisal s samimi kurjimi kremplji.

Svinčnik: Pa mene pogledjte! Tako sem ošiljen, kakor da me je miška oglodala. Pritiska me tja po papirju, da se sam sebi smilim. Kar ušel mu bom!

Vsi: O, saj res! Dajmo, uvidimo mu! Pa kar takoj! Imenitno!

2. pogovor.

Prejšnji in Zvonček.

Zvonček: Pozdravljeni, prijatelj! Kako vam gre?

Knjiga, zvezek in svinčnik (presenečeni in jecljaajoče): Ka — kako je pa tebi ime? Kkaaj?

Zvonček: Ime mi je Zvonček, znani in priljubljeni prijatelj mladine sem. Učim otroke, kako je treba v redu imeti šolske potreščine.

Knjiga, zvezek in svinčnik: Ali res, ali res? Pozdravljen, dragi Zvonček! — Toda — pogledj nas! Uh, ta Milan! Kakšen jel! In kakšni smo mi po njegovi krivdi!

Zvonček: Le počakajte! Ko me bo Milanček prečital, se bo spreobrnil.

3. pogovor.

Prejšnji.

Zvonček: No, kako je pa danes z vami?

Knjiga, zvezek in svinčnik: Izbornol Imenitno! Krasno! Odkar si ti med nami, dragi naš Zvonček, nam je izvanredno prijetno.

Knjiga: Sedaj me je Milanček lepo zavel in kaže z umitim kazalcem po meni, kadar čita besedo za besedo.

Zvezek: Tudi meni je boljše! Milanček ne dela več pack vame. Lepo piše, da me je veselje pogledati.

Svinčnik: In jaz! Milanček je kupil lep šilček in me lepo ošili.

Zvonček: No, vidite, dragi prijatelj!

Knjiga, zvezek in svinčnik: Živel Zvonček, prijatelj mladine! Dobrodošel v naši

družbi! Živio, živio Zvonček! Nikdar ne pojdi od nas!

Marja Rojinova, Ljubljana.

Naš Janezek.

(Spominček.)

Davi sem šla buditi našega Janezka, da bi vstal. Saj veste, vsak otrok rad malo poleži, ko je treba jutraj v šolo. O, pa tudi veliki radi malo poležijo! Ko sem prišla jutraj v Janezkovo sobo, je tako »fletno«
spal, da se mi je kar škoda zdelo, da bi ga zbudila. Bog ve, kaj je sanjal. Morda o angelčkih, morda pa tudi o »cvekih«, ki jih bo danes v šoli dobil. Saj se jih tudi že v četrtem razredu prav lahko nabere.

Včeraj se ves popoldan ni nič učil. Mislil je samo na sneg. Med premišljevanjem je dostikrat vzdihnil. »Kaj pa je, Janezek?« sem ga vprašala. »Oh, veš kaj, tako bi rad videl, da bi padal sneg, da bi se sankal, drsal in delal sneženega moža. To bi bilo veselje! Pa tebe bi okepal!« In se je navihano zasmel.

Ko sem bila pri njegovi postelji, sem mu rekla: »Poslušaj me, Janezek! Če boš sedaj hitro vstal in boš priden, ti povem nekaj zelo veselega!« — »No, povej hitro!« — »Veš, veš, Janezek, da, da pada sneg!« Joj! Še spregovoriti ni mogel od veselja. Hitro je vstal, se oblekel in odšel v kuhinjo. Nato se je umil, zajutrkoval, si obul škorenjčke in rekel mami: »Veš, mamica, sedaj bom pa kar do kolena gazil sneg. Pa tudi kepal se bom.« Kajti sneg je padal v velikih kosmih. Mamica mu je rekla: »Veš, Janezek, kepati se pa ne smeš! Če te bo videl g. učitelj, bo zapela palica v šoli.« Janezek je malo zavihal svoj nasek in bil tiho. Ko je šel v šolo, je pazil, da ni preveč trdo stopal po snegu, da ne bi tako hitro izginil v njem.

Popoldne se je šel sankat. Toda povrnil se je z razbitim kolenom domov. Mama ga je vprašala: »Kaj pa si delal, da si ves pobit?« — »Oh, veš, ko sem se sankal, se je nenadoma pripeljal z veliko naglico za menoj neki paglavec in me zvrnil raz sanke.«

Toda to ni bilo res. Zvedela sem, da se je podil z otroki, se kepal in padel na tla na ubogo koleno. Vendar ne smem reči, da je poreden. Če bi me slišal, mu ta opazka prav gotovo ne bi bila všeč.

Vam sem pa to samo zato napisala, ker vem, da mu ne boste šli pravit.

Cita Gecova, Ljubljana.